

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Milana Podhrázkého ve věci

žalobce: **Ing. M. Š.**
bytem x

proti

žalovanému: **Krajské státní zastupitelství v Praze**
sídlem Husova 11, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017, č. j. 2 KZN 101/2017 – 4,

takto:

I. Žaloba se **odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobou doručenou soudu dne 20. 5. 2017 se žalobce domáhal, aby soud zrušil shora označené „rozhodnutí“ žalovaného a uložil mu povinnost reagovat na jednotlivé body jeho žádosti. Napadeným „rozhodnutím“ je přípis žalovaného ze dne 15. 5. 2017, č. j. 2 KZN 101/2017 – 4, jímž bylo žalobci oznámeno, že jeho podnět ze dne 17. 4. 2017 k výkonu dohledu ve smyslu § 12d odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním zastupitelství“), nad postupem Okresního státního zastupitelství v Kladně (dále jen „OSZ v Kladně“) v trestní věci vedené pod sp. zn. 2 ZN 1433/2016, byl shledán částečně důvodným a prostřednictvím OSZ v Kladně bude příslušnému policejnímu orgánu uloženo doplnit prověřování a dokazování.
- 2 Žalobce v žalobě uvedl, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný odmítl chránit jeho movitý majetek jen proto, že žalobce vede spor o majetek nemovitý. Bezdůvodně tak spojil osud věcí movitých a nemovitých. Žalovaný dále nijak nereagoval na osm námitek v žádosti žalobce ze dne 17. 4. 2017 a své závěry vágně odůvodnil, čímž napadené „rozhodnutí“ zatížil nepřezkoumatelností.
- 3 Soud se předně zabýval otázkou, zda jsou ve věci splněny podmínky řízení a to konkrétně tím, zda má pravomoc žalobu projednat a o ní rozhodnout (§ 4 s. ř. s.).

- 4 Pokud jde o pravomoc soudů ve správním soudnictví přezkoumávat úkony orgánů činných v trestním řízení, Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 21. 8. 2003, č. j. Na 579/2003 – 10, konstatoval, že „ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplyvá, že by [...] byla založena jakákoli kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech [...]. Stejně tak ale není v pravomoci [...] přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení, ani prošetřovat a vyřizovat stížnosti na tvrzený nesprávný postup správního orgánu. Soud na sebe nemůže vztáhnout pravomoci kontrolní nebo dozorcí, protože mu je zákon nesvěřil. „Prošetření případu“ a zjednání nápravy jinou formou, než kterou by připouštěl zákon, tedy správnímu soudu nepřísluší.“ (zvýraznění doplněno soudem; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podobný závěr učinil NSS v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 6 As 58/2004 – 45, publ. pod č. 1407/2007 Sb. NSS, ohledně přezkumu rozhodnutí státního zástupce: „[r]ozhodnutí státního zástupce o zamítnutí stížnosti proti usnesení policejního orgánu o odložení trestního oznámení není rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) a § 65 odst. 1 soudního řádu správního.“ I v kontextu zásahové žaloby pak NSS dovodil, že „[n]ezákonným „zásahem“ ve smyslu § 82 s. ř. s. nemůže být úkon policejního orgánu při výkonu působnosti orgánu činného v trestním řízení.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004 – 69, publ. pod č. 623/2005 Sb. NSS). V návaznosti na tato rozhodnutí NSS v rozsudku ze dne 18. 2. 2010, č. j. 7 Aps 1/2010 – 53, shrnul, že „[j]akkoliv [na základě výše citované judikatury] nelze učinit závěr, že je jakékoliv rozhodnutí Policie České republiky, resp. jakýkoliv postup či nečinnost Policie České republiky, vyňato z přezkumu soudů ve správním soudnictví, lze uzavřít, že je tomu tak v případech, kdy se Policie České republiky nachází v pozici orgánu činného v trestním řízení.“ Uvedené závěry lze plně vztáhnout i na možnost přezkumu postupu státního zástupce v rámci trestního řízení. Není tak v pravomoci soudů ve správním soudnictví přezkoumávat jak rozhodování, tak i jakýkoliv postup (či nečinnost) státního zástupce při výkonu působnosti orgánu činného v trestním řízení.
- 5 V dané věci je podstatné, že žalovaný nepostupoval podle zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), tedy jako orgán činný v trestním řízení, nýbrž vykonával dohled podle § 12c a násl. zákona o státním zastupitelství. Státní zastupitelství jako celek ostatně není orgánem činným v trestním řízení, neboť tím je zásadně konkrétní státní zástupce (srov. § 12 odst. 1 trestního řádu). Podle § 12c zákona o státním zastupitelství je dohled „výkonem oprávnění stanovených tímto zákonem k zajištění řídicích a kontrolních vztahů mezi různými stupni státních zastupitelství a uvnitř jednotlivých státních zastupitelství při výkonu působnosti státního zastupitelství.“ Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o státním zastupitelství do působnosti státního zastupitelství spadá mj. i plnění funkce orgánu veřejné žaloby v trestním řízení a dalších úkolů vyplývajících z trestního řádu. Tuto působnost vykonává státní zastupitelství prostřednictvím státních zástupců (srov. § 1 odst. 2 a § 3 odst. 1 zákona o státním zastupitelství), kteří při jejím výkonu vystupují jako orgány činné v trestním řízení. Dohled vyššího státního zastupitelství nad nižším státním zastupitelstvím, pokud jde o působnost podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o státním zastupitelství, je tak fakticky dohledem nad postupem konkrétních státních zástupců v trestním řízení.
- 6 Pokud, jak vyplynulo z výše citované judikatury, soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny přezkoumávat postup státního zástupce jako orgánu činného v trestním řízení, lze dovodit, že nejsou *a minori ad maius* ani oprávněny přezkoumávat činnost státního zastupitelství při výkonu dohledu nad tímto postupem, byť samo vyšší státní zastupitelství jako orgán činný v trestním řízení nevystupuje. Vyšší státní zastupitelství totiž při výkonu dohledu nad působností nižšího státního zastupitelství podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o

státním zastupitelství nevykonává veřejnou správu a nevystupuje jako správní orgán [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

- 7 Z napadeného „rozhodnutí“ vyplývá, že žalovaný posoudil žádost žalobce ze dne 17. 4. 2017 jako podnět k výkonu dohledu ve smyslu § 12d odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Následně prověřil vyšetřovací spis Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru Kladno, Služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „policejní orgán“) sp. zn. KRPS-301392/TČ-2016-010371, a dozorový spis OSZ v Kladně vedený pod sp. zn. 2 ZN 1433/2016. Z nich zjistil, že na základě oznámení žalobce zahájil policejní orgán dne 22. 9. 2016 úkony trestního řízení pro podezření z přečinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 208 odst. 1 a 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Po provedeném prověřování policejní orgán rozhodl usnesením ze dne 7. 11. 2016, č. j. KRPS-301392-18/TČ-2016-010371, o odložení této trestní věci. Proti tomuto usnesení podal žalobce stížnost, která byla usnesením dozorové státní zástupkyně OSZ v Kladně ze dne 10. 1. 2017, č. j. 2 ZN 1433/2016 – 5, zamítnuta. Žalovaný po přezkoumání podnětu žalobce a spisového materiálu dospěl k závěru, že v této trestní věci nebyly shromážděny všechny potřebné důkazy k posouzení relevantních skutečností, zejména ohledně žalobcem tvrzeného přechovávání blíže nespecifikovaného množství střeliva do krátké střelné zbraně. Napadeným „rozhodnutím“, resp. přípisem, proto sdělil žalobci, že policejnímu orgánu bude prostřednictvím OSZ v Kladně uloženo doplnit prověřování a dokazování v předmětném trestním řízení, a že jeho podnět shledal částečně důvodným.
- 8 Soud konstatuje, že dohled žalovaného byl zaměřen na postup dozorové státní zástupkyně OSZ v Kladně při výkonu působnosti orgánu činného v trestním řízení vedeném pod sp. zn. 2 ZN 1433/2016. Tuto činnost nelze považovat za výkon veřejné správy a napadené „rozhodnutí“ tudíž nebylo vydáno žalovaným jako správním orgánem. Není proto v pravomoci zdejšího soudu o žalobě rozhodnout, a to ani jako o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, ani jako o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu [§ 4 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.], jež by s ohledem na formulaci žalobního petitu mohla taktéž přicházet v úvahu.
- 9 Pravomoc soudu k projednání návrhu je podmínkou řízení, jejíž nedostatek nelze odstranit. Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
- 10 O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle nějž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. září 2017

Olga Stránská
předsedkyně senátu

Za správnost: Nešporová